

РЕШЕНИЕ

№ 8064

гр. София, 18.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 22.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

**ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов
Галин Несторов**

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5544** по описа за **2013** година докладвано от съдия Галин Несторов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 27.03.2013 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 2-ри състав, постановено по НАХД № 15006/2011 г., е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-844/14.07.2011 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на Застрахователна компания [фирма], на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 КЗ, е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 1000 лева, за нарушение на чл. 69, ал. 2, във вр. с чл. 68, ал. 2, т. 2 КЗ.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от процесуалния представител на ЗК Л. И. АД, с която се иска неговата отмяна като неправилно, необосновано и незаконосъобразно, като постановено при нарушение на административнопроизводствените правила и неправилно прилагане на материалния закон. Посочват се нарушения на чл. 52 и 42 ЗАНН, като се изтъква, че твърдяното нарушение не е осъществено, а при изследване на фактическата обстановка актосъставителят е възприел неправилни изводи. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, по съществото на спора, с което спорното НП да

бъде отменено.

Ответникът по касационната жалба - Комисията за финансов надзор, чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба и изразява становище, че първоинстанционното решение трябва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Подробно развива доводи в подкрепа на твърденията си в представените пред съда писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за отхвърляне на жалбата като неоснователна и оставяне в сила решението на СРС.

Административен съд София - град, XIII-ти касационен състав, като обсъди данните по делото и наведените касационни основания, и извърши проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок и от лице, имащо право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество, същата се явява основателна, макар и на различни от наведените основания, по следните съображения:

От приложените по делото доказателства се установява, че на 14.01.2011 г. е съставен акт № Р-06-61 за установяване на административно нарушение, извършено от касатора на дата 31.12.2009 г., изразяващо се в това, че не е поддържал в достатъчен размер резерв за предстоящи плащания, в частта резерв за предявени, но неизплатени претенции. Въз основа на АУАН, за така установеното нарушение на чл. 69, ал. 2, във вр. с чл. 68, ал. 2, т. 2 КЗ, е издадено обжалваното НП.

Въз основа на жалба на нарушителя е образувано административнонаказателно производство, постановено по НАХД № 15006/2011 г. на СРС, НО, 2-ри състав, по което е постановено решение, с което изцяло е потвърдено НП № Р-10-844/14.07.2011 г.

След служебно направената проверка за давност, касационният състав на АССГ намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но постановено в нарушение на материалния закон, поради несъобразяване на факта за изтекла абсолютна погасителна давност.

Чл. 11 ЗАНН, който препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, препраща и към института на абсолютната давност. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи отговорността, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК. Във връзка с давността, ЗАНН дава конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влезнал в сила административнонаказателен акт (чл. 82 ЗАНН) и в разпоредбите на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, където са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административнонаказателно производство пред административнонаказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административнонаказателното производство, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 ЗАНН се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност, регламентирани в НК. В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (в редакцията към момента на извършване на нарушението, която е приложимата,

а именно преди изменението от ДВ бр. 26 от 2010 г.), наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години за всички други наказания, с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. Разпоредбата на чл. 81, ал. 3 НК е предвидила обаче и абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В разпоредбата е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член 80. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК определената давност, относима към настоящия случай е две години, а абсолютната давност, съобразно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 НК е три години от момента на извършване или довършване на нарушението.

Нормата на чл. 80, ал. 1, т. 5, във вр. чл. 81, ал. 3 са материално правни норми, които действат занапред, с оглед на което, съдът намира, че изменената абсолютна давност (ДВ бр. 26 от 2010 г.) не е приложима в конкретния случай, а би била приложима за деянията извършени след датата на влизане в сила на изменението по посочените разпоредби.

Предвид датата на извършване на административното нарушение – 31.12.2009 г., срокът на абсолютната погасителна давност за преследването му е изтекъл на 31.12.2012 г., поради което са налице основанията за погасяване на административнонаказателната отговорност на застрахователното дружество.

За това дали е изтекла абсолютната давност за преследване на престъпление или извършено административно нарушение съдът е длъжен да следи служебно. Този факт е настъпил още в хода на въззивното производство пред СРС, като неправилно не е отчетен от него. Постановено е решение в нарушение на закона – касационно отменително основание, по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, което неправилно решение следва да се отмени и вместо него касационният съд следва да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление поради зачитане последиците на изтекла абсолютна погасителна давност по отношение на санкционираното нарушение.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIII-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 27.03.2013 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 2-ри състав, постановено по НАХД № 15006/2011 г. като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № Р-10-844/14.07.2011 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на Застрахователна компания [фирма], на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 КЗ, е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 1000 лева, за нарушение на чл. 69, ал. 2, във вр. с чл. 68, ал. 2, т. 2 КЗ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.